

ת"פ 37451/05/11 - מדינת ישראל נגד סאמר זגיר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 37451-05-11 מדינת ישראל נ' זגיר

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סאמר זגיר

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 12.5.11 גנב הנאשם יחד עם אחר רכב מסוג הונדה השייך לגב' סוזנה הגופיאן (להלן: "רכב המתלוננת"). הנאשם והאחר הגיעו לחניון קניון הדר בירושלים, ברכב בו נהג הנאשם. לאחר שהבחינו במתלוננת יוצאת מרכבה אל הקניון, החנה הנאשם את רכבו בסמוך לרכב המתלוננת. האחר, שהיה עם הנאשם, יצא מהרכב, שבר את חלון רכב המתלוננת, נכנס פנימה, הניע את הרכב ונסע מהמקום.
2. טרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, התקבל תסקיר שירות מבחן. הנאשם בן 35, גרוש ואב לילד בן 7. שירות המבחן פרט את נסיבות חייו של הנאשם, המוכר לו מתיקים קודמים, בהם אף ריצה עונשי מאסר. הנאשם שיתף את שירות המבחן, כי הרקע לביצוע העבירות הוא רצונו לנהל אורח חיים נהנתני וחסר גבולות, זאת כחלק מחבירה לחברה שולית ועוברת חוק. על רקע זה אף התגרש מאשתו.
- שירות המבחן התרשם, כי לנאשם חלקים עברייניים פורצי גבולות שאינם ברורים מספיק, וכי הנאשם מתקשה להתייחס באופן מעמיק לחלקים אלה. עוד התרשם שירות המבחן, כי על אף ההבנה שעליו לשלם על מעשיו, הנאשם מתקשה להכיר בנזק שבהם. לצד זאת, שירות המבחן זיהה סיכויי שיקום, שכן מאז שחרורו האחרון מהכלא בשנת 2014, העתיק הנאשם את מקום מגוריו הרחק מהחברה העבריינית אליה השתייך ועובד לפרנסתו באופן קבוע. לפיכך, העריך שירות המבחן כי קיים סיכון נמוך להמשך התנהגות פלילית מצד הנאשם.
- שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית, לאחר שהתרשם כי הנאשם אינו פנוי להמשך מעורבותם, והמליץ לבחון את התאמתו לריצוי עונשו בדרך של עבודות שירות.

3. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר, זאת בהתחשב בנסיבות החמורות

עמוד 1

של אירוע זה, אשר קדם לו תכנון מוקדם וביצוע העבירה בצוותא. לטענתה, בהתחשב בעברו הפלילי של הנאשם, יש להעמיד את עונשו על הרף האמצעי של המתחם. בנוסף, ביקשה להפעיל שלושה מאסרים מותנים לתקופה כוללת של 16 חודשים, באופן מצטבר. המאשימה ביקשה שלא לקבל את המלצת שירות המבחן, אשר אינה עומדת בקנה אחד עם הענישה המקובלת.

4. ב"כ הנאשם חלק על המתחם שביקשה המאשימה לקבוע, וטען כי הפסיקה הנוהגת מלמדת על רף ענישה של 8 חודשי מאסר. טענתו העיקרית של ב"כ הנאשם, היא כי יש לבכר את שיקולי השיקום בעניינו של הנאשם, ולסטות לקולא ממתחם הענישה המקובל. העובדה ששירות המבחן העריך כי לנאשם סיכוי נמוך להמשך התנהגות עבריינית, מעידה על השיקום אותו עבר, דבר העולה אף מכך שמאז הרשעתו האחרונה בגין עבירת רכוש, עברו למעלה מחמש שנים. בנוסף, הנאשם בחר לשקם את חייו, הוא עובד באופן קבוע ואף נמצא בקשר עם בנו. עוד טען, כי שירות המבחן לא הבין באופן נכון את דברי הנאשם אשר מעוניין לקבל תמיכה משירות המבחן. בסופו של יום, עתר ב"כ הנאשם לחפוף את כל עונשי המאסר המותנה התלויים ועומדים כנגד הנאשם, ולגזור עליו מאסר בחופף אשר ירוצה בעבודות שירות.

5. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, העיד כי עבר שיקום, והיום הוא בעל עסק המתפרנס בכבוד. לדבריו שילם על מעשיו, הופקע "שליש" בגין המקרה וכן נגרם הרס למשפחתו נוכח גירושיו. הנאשם שב על טיעון בא כוחו, כי הביע בפני קצין המבחן נכונות לקבל את עזרת שירות המבחן.

מתחם הענישה

6. עבירת גניבת כלי רכב הוכרה בפסיקה כמכת מדינה, בשלה קבע המחוקק החמרה בענישה לגבי עבירות הקשורות ברכב. עבירות אלה פוגעות הן בקורבן העבירה, הנפגע כלכלית ובתחושת ביטחונו האישי, והן בציבור הרחב הנאלץ לשלם פרמיות ביטוח גבוהות בשל ריבוי העבירות.

כפי שציין כב' השופט הנדל בע"פ 7163/13 **כסוואני נ' מדינת ישראל** (3.8.14):

"עבירה של גניבת רכב היא עבירה חמורה, ולצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר. היא פוגעת בקניין, בפרטיות ובתחושת הבטחון של המשתמשים ברכב במובן הצר, ומסבה נזק כלכלי במובן הרחב בשל העלאת פרמיות הביטוח בגין ריבוי גניבות כלי רכב... בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה במקרים אלו".

7. נסיבות המקרה הנדון, כפי שנקבעו בהכרעת הדין, מצביעות על חומרת המעשה. הנאשם, בצוותא עם אחר, הגיע אל חניון קניון במטרה לגנוב רכב, ובהמשך גנבו השניים את הרכב תוך שהם גורמים לו נזק. כפי שנקבע בהכרעת הדין, מדובר באירוע מתוכנן. לצד זאת, יש להתייחס לחלקו של הנאשם בביצוע העבירה, לעומת האחר שנכנס אל רכב המתלוננת ונהג בו מהמקום.

לגבי מועד ביצוע העבירה, יש לציין כי כתב האישום הוגש בסמוך לביצועה. במהלך ההליך בתיק זה, נדחו דיונים רבים עמוד 2

בשל בקשות שונות של הסנגור הראשון אשר ייצג את הנאשם. בהמשך, התחלפו מספר סנגורים על ידי הנאשם, והתבצע אף הליך גישור לבקשתו. לאחר מכן, הנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו, נשמעו הוכחות, וכן הדיון נדחה שוב על מנת לקבל תסקיר, לבקשת הנאשם.

בחינת הפסיקה הנוהגת, מלמדת על מתחם ענישה בגין עבירה בודדת של גניבת רכב, הנע החל מ-8 חודשי מאסר ועד למאסר למשך 30 חודשים, הכל בהתאם לנסיבות המקרה (ראו ע"פ 2333/13 סאלם נ' **מדינת ישראל** (3.8.2014); עפ"ג (י-ם) 42278-02-15 **אלמן גלילוב** נ' **מדינת ישראל** (7.6.2015); עפ"ג(י-ם) 57089-03-14 **עודי מחפוז** נ' **מדינת ישראל** (2.7.2014)).

לפיכך, בהתחשב בנסיבות תיק זה ובפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-27 חודשי מאסר.

העונש המתאים

8. שרות המבחן ציין כי מאז שוחרר הנאשם ממאסרו האחרון בשנת 2014, עבר להתגורר במקום מרוחק מהסביבה העבריינית שהיה חלק ממנה, והחל לעבוד בעבודה קבועה. כמו כן, העריך שרות המבחן כי קיים סיכוי נמוך להישנות התנהגות עבריינית מצד הנאשם. בנסיבות אלה, המליץ לבחון מאסר בעבודות שרות. ב"כ הנאשם לא חלק על כך שהרף הנמוך של מתחם הענישה הינו מאסר בפועל, אך בנתונים אלה עתר לחרוג מהמתחם לקולא, בדרך של מאסר בעבודות שרות.

המלצת שרות המבחן, עם כל ההערכה למקצועיותו, הינה בגדר המלצה בלבד, ועל בית המשפט לשקול את שיקום הנאשם לצד האינטרסים השונים ושיקולי ענישה נוספים העומדים על הפרק (רע"פ 8699/15 **אחמד אבוהאני** נ' **מדינת ישראל**, (17.12.2015); רע"פ 8408/15 **שמעון חביב** נ' **מדינת ישראל**, (9.12.2015); רע"פ 4218/15 **אמסלם** נ' **מדינת ישראל**, (18.06.2015)). בטרם אתייחס למשקלם של השיקולים הנוספים, אדגיש כי איני שותף להערכה הנוגעת לשיקומו של הנאשם: הנאשם ביצע את המיוחס לו במקרה הנדון בעת שהיה אסיר ברשיון לתקופה משמעותית, בגין עבירות שוד מזוין וכן נסיון לגניבת רכב. במהלך תקופה זו, שב הנאשם לסורו וביצע את עבירת גניבת הרכב בגינה הורשע. כפי שעלה בחומר הראיות ונקבע בהכרעת הדין (סעיפים 12-15 להכרעת הדין), מדובר בדפוס פעולה חוזר של גניבת כלי רכב בשיטה דומה על ידי הנאשם. אף לאחר מעצרו בגין אירוע זה, שוחרר הנאשם תחילה בתנאים מגבילים, אך שב אל בין כתלי הכלא בשל הפקעת רשיון האסיר. לאחר ששוחרר הנאשם, ממאסר זה, ובמהלך ניהול התיק הנוכחי, שב הנאשם לבצע עבירות, ונידון למאסר למשך 8 חודשים בגין הסעת שוהים שלא כדין ונהיגה פוחזת. כאמור לעיל, הנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו וכפר במיוחס לו. לאחר שהורשע, טען בפני קצין המבחן כי הוא מקבל אחריות על מעשיו, אולם שרות המבחן התרשם אף כעת כי לנאשם חלקים עברייניים פורצי גבולות שאינם ברורים מספיק, אליהם הוא מתקשה להתייחס באופן מעמיק. עוד התרשם שירות המבחן, כי על אף ההבנה שעליו לשלם על מעשיו, הנאשם מתקשה עד כה להכיר בנזק שבהם. התנהלות זו של הנאשם לאורך השנים האחרונות, איננה מאפשרת קבלה של טיעון השיקום. הנאשם במעשיו, הוכיח כי אין כל מורא עליו, תוך ביצוע עבירות בעת היותו אסיר ברשיון ובהמשך - במהלך ניהול תיק זה, וזאת על אף קיומם של שלושה מאסרים מותנים כנגדו. הנאשם ביצע את העבירה מתוך בצע כסף, ובאופן דומה פעל אף במהלך ניהול תיק זה, עת הסיע שוהים שלא כדין מתוך מניע כלכלי. העובדה שהנאשם כיום עובד לפרנסתו הינה מעודדת, אולם לא ניתן להתרשם משינוי משמעותי באורחותיו ובדפוסי אישיותו, באופן בו יהיו בעלי משקל משמעותי למול הצורך בענישה מחמירה בגין העבירה שביצע.

9. בטרם גזירת העונש, אתייחס לטיעוני הצדדים לגבי הצורך בניכוי ימי מעצרו של הנאשם. הנאשם נעצר בגין תיק זה ביום 14.05.2011 ושחרר ביום 19.06.2011 (להלן: "התקופה הראשונה"). בהמשך, החל לרצות מאסר בגין רשיון אסיר שהופקע, ובמקביל נעצר שוב בגין התיק הנוכחי ביום 29.08.2011, עד שסיים לרצות את מאסרו ביום 8.07.2012 (להלן: "התקופה השנייה"). הצדדים חלוקים לגבי ניכוי ימי מעצרו של הנאשם בגין התקופה השנייה, מהעונש אשר יוטל עליו בתיק זה.

הנאשם אכן היה עצור בגין תיק זה, במהלך התקופה השנייה, אך באופן החופף במלואו את המאסר אותו ריצה בגין הפקעת רשיון האסיר. שלילת חרותו של הנאשם במהלך תקופה זו, נגרמה בעקבות העבירה שעבר בתיק זה, אולם הינה ישומם של שני גזרי דין שונים בהם שוחרר ממאסרו ברשיון אסיר. ניכוי ימי מעצרו של הנאשם בתקופה השנייה, משמעה בפועל הוא חפיפה של מאסר בתיק הנוכחי למאסר אותו ריצה בגין עבירות שוד מזוין ונסיון גניבת רכב. העובדה שהנאשם ביצע את עבירת גניבת הרכב בתיק הנוכחי, במהלך תקופת רשיון האסיר בגין העבירות שלעיל, אך מחדדת את הצורך בהבחנה בין תקופות המאסר אותן ריצה לתקופת המאסר אשר תוטל עליו בתיק זה. לא נעלמה מעיני משמעות היותו של הנאשם עצור ואסיר במקביל, אולם בנסיבות שפורטו - משקלו של נימוק זה נסוג מפני משקלם המצטבר של יתר השיקולים והתנהלות הנאשם.

כפי שציין כב' השופט רובינשטיין לגבי סוגיה זו:

"ואמנם, תנאי ושלעצור טובים פחות מתנאי ושל אסיר, בעיקר באשר לאפשרות לצאת לחופש, אלא ארקה בכך; ברם, אינה דומה הרעת תנאים" זולמעצרו של אדם, שאלמלא מעצרו היה מהלך חופשי - והיא הסיטואציה בה מנוכה בדרכ כללת תקופת מעצרו ממניין העונש. הרעת התנאים אינה צדיקה - כשלעצמה - ניכוי של התקופה ההרלבנטית".

(ע"פ 1707/08 אלי אריש נ' מדינת ישראל, (25.11.2008)).

10. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת המאסרים המותנים שהוטלו על הנאשם כדלהלן:

6 חודשים במסגרת ת"פ 7975/08 שלום ירושלים, 6 חודשים במסגרת ת"פ 342/09 מחוזי ירושלים ו-4 חודשים במסגרת ת"פ 8205/08 שלום ירושלים. המאסרים ירצו בחופף זה לזה ובמצטבר למאסר שהוטל על הנאשם, זאת בהתחשב במועדים הסמוכים בהם הוטלו המאסרים המותנים, ולעומת זאת - בהוראת סעיף 58 לחוק העונשין והנסיבות שפורטו לעיל.

לפיכך, ירצה הנאשם 24 חודשי מאסר, זאת בניכוי ימי מעצרו בתקופה הראשונה, בין יום 14.05.2011 ועד ליום 19.06.2011.

ג. 8 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 4 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת

רכוש מסוג עוון.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' ניסן תשע"ו, 10 אפריל 2016, במעמד הצדדים.